

Đôi Dòng Về Thơ Nguồn Thật

Trong đêm "Lửa Dặm Đường", nghi thức tàn lửa là nghi thức trân trọng và đáng nhớ nhất. Đây chính là lúc "chuyển lửa về tim". Người dẫn dắt nhắc lại những gì đã chia xẻ trong đêm, đúc kết và giúp anh chị em "chớ quên, giúp ích cho đời"! Tác giả sách này, cũng là "Chúa Sơn Lâm" của em khi em nhập rừng

Nguyễn Trãi, có nhỡ ý nhờ em viết vài lời cuối bài. Em vâng lời Anh, và xem "lời nhờ" này như là một lệnh của vua rừng ngày xưa. Em xin được phép so sánh bài viết cuối sách này với nghi thức tàn lửa. Em mạo muội viết ra những gì mà em đã học hỏi ở nơi Anh, từ bảo huynh của em, cũng như từ các Huỳnh Trường khác trong Phong Trào.

Nếu làm thơ là làm cho cô đọng ý lại, và viết văn là giải ý ra, thì tập thơ Nguồn Thật của Trường Hoàng Kim Châu không thích ứng hoặc đáp ứng được bất cứ yêu cầu của các thơ văn thể loại nào. Những bài thơ góp nhặt từ những trại của thừa sói con, cũng tựa như những lời tâm sự của các anh chị em trong đêm Lửa Dặm Đường, chúng không theo một luật lệ, thời gian, không gian nào nhất định. Chuyện Lửa Dặm Đường không đầu, không cuối, ai có chuyện gì, chia xẻ điều ấy. Tuy nhiên, là dân "bắt tay trái", không một ai mà không cảm

nhận được một "cái gì đó" bằng bạc và rất gần gũi với mình. Hãy thả hồn theo bài tàn lửa:

*"Màn đêm buông trôi theo ánh lửa dần tàn...
Tình anh em ta theo ánh lửa tràn
lan. Tim ta đây, còn khắc ghi bao nhiêu
mối tình mặn nồng.
Lửa đêm nay tàn, nhưng lửa
thiêng còn cháy âm thầm ngàn đời.
Biệt ly muôn phương, ta nguyện
đem lửa thiêng rải rác khắp chốn.
Mong mai sau, ngọn lửa thiêng
cháy lên đốt lòng mọi người..."*

Anh biết đấy, điệu nhạc và lời tàn lửa nói đúng tâm trạng của mọi người. Ai nấy quặn luyến cầm tay nhau mãi không muốn rời. Đọc thơ Anh cũng thế. Những bài thơ góp nhặt từ những trại xa xưa nào đó mà trong chúng ta có người may mắn được tham dự, hoặc có người lúc đó còn ở tuổi sói con mà nay đã thành tráng hoặc lão niên nay vừa đọc vừa hồi tưởng lại. Đọc thơ Anh, gọi nhớ lại kỷ niệm của chính mình qua những nhân vật rừng xanh như Akela, Anh Xám, Gấu Baloo, Chim Chil, Trăn Kaa... và gần gũi hơn cả là Voi Già mà chúng ta một thời mê thích. Đọc thơ Anh nhắc nhớ lại tâm sự của con tim mình thời xa xưa. Thơ của anh nói hộ chúng em những niềm vui hoặc u uẩn trong lòng. Lời thơ như vãn vãn. Lời thơ của một người Huỳnh Trường suốt đời tha thiết với Phong Trào. Một Trường bỏ công đi từ đông sang tây, dọc suốt từ Bắc chí Nam với ước mong góp phần củng cố lại tinh thần Hướng Đạo Việt Nam hải ngoại. Một Huỳnh Trường không màng chức

vụ nào, nhưng lại sẵn sàng có mặt ở mọi nơi mà Hường Đạo cần đến. Một Huynh Trưởng hiểm trại trường nào không dự, ít cuộc cắm trại nào vắng mặt... Và khi có mặt, lắm lúc "chỉ để có mặt", hầu tạo được sự an tâm cho các Trưởng trẻ và các em.

Riêng tập Thơ Nguồn Thật, thì rất thật! Nó không "vọng ý sâu thiên cổ", không đao to búa lớn như những lời tuyên ngôn hay cáo trạng chát chúa. Thơ Nguồn Thật, bình dị mà chỉ riêng người trong cuộc mới cảm nghiệm được. Riêng đôi với em và những Hường Đạo Sinh trong liên đoàn, may mắn được gặp Anh và các Anh Chị tráng sinh cách đây 15 năm, thì sự cảm nhận sâu đậm hơn nhiều. 15 năm trôi qua, biết bao nhiêu nước đã trôi qua cầu. Những đứa trẻ năm xưa, mà các anh chị trong Tráng Đoàn Nguyễn Trãi, do Anh làm Tráng Trưởng, đã để lại rất nhiều ấn tượng sâu đậm trong trái tim những thiếu sinh ngày xưa. Em còn nhớ như in, từng Trưởng một, dắt mỗi em vào rừng Philmont. Dưới gốc cây, các Trưởng cẩn thận hướng dẫn, dạy dỗ các em về ý nghĩa của Phong Trào, về trách nhiệm của mỗi cá nhân trong xã hội. Những chữ thông thường như Lời Hứa, Điều Luật, mỗi ngày làm một việc thiện v.v. của Hường Đạo, qua sự quan tâm của các Anh, đột nhiên không còn là một trò chơi tầm thường nữa. Những gì tĩnh tâm trong đêm trước, và sáng hôm sau được tuyên hứa, đã thành một hiện tượng trong đời mỗi đứa bé hồi đó. Hơn chục năm sau, những thiếu sinh đó đã trưởng thành và đi vào xã hội trong các vai trò y sĩ, dược sĩ, luật sư, kỹ sư v.v. Hạt giống Hường Đạo mà các Anh gieo ngày xưa đã và đang nở hoa tươi tốt. Kỷ niệm của đêm trong rừng sâu cùng với

các Anh Chị trong Tráng Đoàn Nguyễn Trãi đã để lại một dấu ấn đậm đà. Có thể các Anh coi đây là việc bình thường và không để ý, nhưng đối với những đứa bé được lớn lên ở hải ngoại, hình ảnh của các Huynh Trưởng Hướng Đạo Việt Nam quả thật khác lắm. Hãy thử tưởng tượng qua con mắt chúng, những cụ già đã quá tuổi "Cô lai hy", miệng hò, tay vỗ:

"Ngày dân tiêu tan đứng vòng quanh đây.

Cùng nắm tay ta nhắc nhau lời.

*Đường đời tuy xa, gắng bền tâm lo, mục đích
chung, Giúp Ích cho đời.*

*Rồi ngày mai nhìn bóng dáng nơi này, lòng hứa
với nhau rằng Sắp Sẵn luôn.*

*Bền chặt tình thương đồng lòng hứa với nhau
rằng:*

Ta chớ quên Giúp Ích cho đời."

Lạ đấy! Nhưng giờ đây, khi đã trưởng thành, chúng dần hiểu ra Hướng Đạo là một trò chơi, nhưng tiềm ẩn trong trò chơi đó là một mục đích giáo dục rất sâu sắc và phong phú. Riêng đối với những ai không từng sinh hoạt Hướng Đạo, những từ ngữ riêng của Hướng Đạo như: Gọi lửa, tàn lửa, đặt tên rừng v.v, những động tác của chúng ta như chào ba ngón v.v. thì còn khó hiểu ra sao! Ấy là chưa kể khi họ thấy con cháu họ dám gọi các "cụ già" xưng vai ông bà nội ngoại là Anh Chị và xưng em thì họ còn ngạc nhiên đến chùng nào.

Cầm tập thơ này trên tay, những độc giả ngoài Phong Trào, nếu không có sự độ lượng và tương trợ phong phú để chuỗi người vào những đêm

trong rừng, thì khó có thể cảm nghiệm được ý trong tập thơ này. Cảm nghiệm được sao, nếu độc giả không là dân Bất Tay Trái! Riêng đối với em, thơ của Anh khơi lại quá khứ, và cảm thấy nó hiền lành như bà cụ già trong làng, khập khễnh bước ra ngưỡng cửa, miệng còn mỗi một chiếc răng, đang nhe ra đón chào khách trở về thắp cổ hương, trông hiền lắm, quê lắm mà cũng yêu thương lắm! Đọc thơ anh để tô đậm tiếc nuối! Để nhớ lại những đêm đi thám du dưới ánh trăng sao trong rừng cùng bè bạn ngày xưa. Ôi! Nhớ da diết thay!

Nguyễn Đức Thắng
Trâu Nước Lý Luận